

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoE/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8408201944
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8408201944.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v exekučnej veci oprávneného: Platíť sa oplatí, s. r. o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 45 684 618, právne zastúpenému: Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Michalská 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, proti povinným: 1/ Y. B., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., 2/ R. B., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., 3 /Z. I., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX Rakúsy, 4/ N. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., o vymoženie 1.041,96 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Kežmarok, č. k. 2Er/273/2008-31 zo dňa 20.07.2020, takto

rozhodol:

Odmietla odvolanie

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie a návrh na prerušenie konania zamietol.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 06.02.2020 vydal súdny exekútor upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu na úhradu trov starej exekúcie. Súd prvej inštancie považoval námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie doručené súdnemu exekútorovi dňa 06.03.2020 za neopodstatnené, pretože v danom prípade ide o starú exekúciu (začatú pred 1. aprílom 2017) a súdny exekútor vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie v súlade s ust. § 5 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), pričom upovedomenie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, oprávnenému bolo doručené pred uplynutím 120 resp. 180 dní od splnenia zákonných podmienok pre zastavenie exekúcie. Exekúcia bola zapísaná v Centrálnom registri exekúcií (ďalej len „CRE“). Ďalej vyslovil, že v exekučnej veci nie sú splnené podmienky na prerušenie konania ani podľa osobitných predpisov a nedospel k záveru o rozpornosti ZoUNEK s Ústavou a čl. 63 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a preto nevzhliadol dôvod na podanie návrhu na prejudiciálne konanie pred Ústavným súdom.

3. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. V prvom rade namietal poučenie o nemožnosti podať odvolanie proti uzneseniu, nakoľko v zmysle ust. § 7 ods. 3 v spojení s § 10 ods. 2 ZoUNEK nepochybne vyplýva, že proti rozhodnutiu o námietkach (i proti zamietavému rozhodnutiu) je prípustná sťažnosť. V tejto súvislosti ďalej namietal, že v rozpore s ust. § 10 ods. 2 ZoUNEK vo veci rozhodol sudca a nie vyšší súdny úradník. Z tohto dôvodu bol toho názoru, že rozhodnutie trpí neodstrániteľným nedostatkom, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Ďalej namietal, že napadnuté uznesenie je v rozpore s čl. 17 základných princípov CSP. Napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné. Upriamil pozornosť na ust. § 6 ods. 4 písm. b) ZoUNEK a bol toho názoru, že súdny exekútor nemá nárok

na paušálne trovy exekúcie, pretože nezapísal starú exekúciu do CRE včas. Súdny exekútor bol povinný vykonať zápis do CRE do 7 dní, odkedy sa dozvedel alebo mohol dozvedieť o skutočnostiach rozhodujúcich pre zápis, do 30.6.2016, pričom CRE bol spustený 1.1.2015. Predmetná exekúcia sa vykonáva na základe poverenia, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené v roku 2008 a súdny exekútor mal preto vykonať zápis do exekúcie do CRE najneskôr 07.01.2015. Súdny exekútor musí znášať bremeno tvrdenia a dokazovania kedy si splnil povinnosť zápisu starej exekúcie do CRE. Súd nepotvrdil zápis exekúcie do CRE k žiadnemu skoršiemu dátumu a z napadnutého uznesenia vyplýva, že súdny exekútor nepreukázal, že exekúcia bola do CRE vôbec zapísaná. Z uznesenia nie je zrejmé, na základe čoho súd uvádza, že exekúcia bola zapísaná a k akému dátumu. Následne poukázal na skutočnosti uvedené v podaných námietkach. Namietal aj to, že konajúci súd nerozhodol o návrhu na podanie návrhu na konanie pred Ústavným súdom. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Krajský súd, ako súd odvolací [§ 34 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] vec preskúmal a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. §385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti v zmysle ust. § 386 písm. c) CSP.

5. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

6. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods.1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmých nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

7. Podľa § 386 CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak

- a) bolo podané oneskorene,
- b) bolo podané neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo
- d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

8. Odvolací súd zistil, že odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol námietky proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie a návrh na prerušenie konania. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na prerušenie konania, v tomto prípade ide o návrh na prerušenie konania podľa ust. § 162 písm. c) CSP. Z poučenia napadnutého uznesenia správne vyplýva, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné. S účinnosťou od 01.07.2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, bola zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Proti tejto forme súdneho rozhodnutia v zásade odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vypočítané v § 357 CSP. Prípustnosť odvolania nezakladá ani nesprávne poučenie súdu o tom, že odvolanie je prípustné, keďže (ne)prípustnosť odvolania je stanovená zákonom (CSP).

9. Vychádzajúc z ust. § 357, ktorý explicitne vymedzuje uznesenia proti, ktorým je odvolanie prípustné odvolací súd konštatuje, že uznesenie o zamietnutí námietok proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie a uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zmysle ust § 162 písm. c) sa medzi nimi nenachádzajú a preto odvolanie proti týmto typom uznesenia nie je prípustné. Osobitne prípustnosť

odvolania proti týmto uzneseniam nevyplýva ani z Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017 ani zo ZoUNEK.

10. Odvolací súd vo vzťahu k námietke oprávneného, že rozhodnutie nevydal vyšší súdny úradník ale sudca upriamuje pozornosť na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 502/2019-40 z 26. mája 2020, v ktorom Ústavný súd uviedol, že : „...z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako je už uvedené, ani čl. 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súde vyššej inšancie negarantuje a dvojinštančnosť, ako vyplýva aj z judikatúry ESĽP (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986), nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania.

Zároveň ústavný súd poznamenáva, že okrem čl. 13 dohovoru, ktorý nevyžaduje konkrétnu podobu účinného prostriedku nápravy, aj čl. 6 dohovoru prioritne chráni právo na prístup k súdu (rozsudok ESĽP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, § 35), ale negarantuje právo na odvolanie na súde vyššej inšancie ako také a nezaručuje ani nejaký osobitný druh odvolania alebo spôsob vybavovania odvolaní (rozsudok ESĽP vo veci Monnell a Morris proti Spojenému kráľovstvu z 2. 3. 1987, sťažnosť č. 9562/81 a č. 9818/82, § 56) (PL. ÚS 10/2019).

Hoci sa teda javí, že okresný súd porušil zákonom stanovený postup, je potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou zaručeného základného práva. S ohľadom na už uvedené závery teda ústavný súd konštatuje, že iba to, že v danej veci rozhodol sudca, a nie vyšší súdny úradník, nemôže samo osebe spôsobiť zásah do ústavných práv sťažovateľa, pretože dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného konania.“

11. Ust. § 10 ods. 2 ZoUNEK stanovuje, že podľa § 7 ods. 3 a § 8 ods. 2 koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu vyšší súdny úradník. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka je prípustná sťažnosť. Dané ust. však a priori nevyklučuje možnosť sudcu rozhodnúť o námietke. Táto potreba môže vyplývať napríklad z personálneho obsadenia okresného súdu, keď na súde nebude pôsobiť žiaden vyšší súdny úradník, alebo v prípade, že sa poverenie na rozhodovanie o výške náhrady trov konkrétnemu vyššiemu súdному úradníkovi neuvedie do rozvrhu práce a pod.

12. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie smeruje proti uzneseniu, proti ktorému v oboch výrokoch zákon odvolanie nepripúšťa, odvolací súd toto odvolanie v zmysle ust. § 386 písm. c) CSP odmietol pre jeho neprípustnosť.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Oprávnený vzhľadom na výsledok konania nemá právo na náhradu trov konania a povinnému ani súdному exekútorovi v konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, preto odvolací súd účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).